

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **O. S.**, zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2015, č. j. OAM-280/LE-BE02-LE22-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2016, č. j. 49 Az 49/2015 – 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci Mgr. et Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátu se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d ň ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Žalovaný jím rozhodl o stěžovatelově žádosti tak, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

[2] V průběhu správního řízení vyšlo najevo, že důvodem stěžovatelovy žádosti je snaha o legalizaci pobytu v České republice, kde pracuje a má bratra. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že tyto důvody nejsou azylově relevantní. Neshledal ani, že by stěžovateli hrozilo nebezpečí vážné újmy kvůli probíhajícímu ukrajinskému konfliktu, jelikož pochází ze Lvovské oblasti, která jím nebyla významněji zasažena.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatel považuje svoji kasační stížnost za přijatelnou ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož se domnívá, že jeho subjektivním právům nebyla poskytnuta ochrana. Důvody kasační stížnosti výslovně podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Předně namítá, že jeho ustanovený zástupce neměl dostatečný prostor k seznámení se s věcí, jelikož mu k doplnění žaloby byla stanovena lhůta jeden den. V tak krátké době nebylo

reálné, aby se seznámil se správním spisem nacházejícím se u žalovaného, který za těchto podmínek nahlížení do spisu neumožňuje. Má za to, že jej krajský soud měl znovu vyzvat k doplnění žaloby po té, co byl správní spis připojen. Lhůtu k doplnění žaloby sice na žádost stěžovatele o deset dnů prodloužil, ale zaslání spisu nenařídil a další žádosti už nevyhověl.

[5] Následně namítal, že podklady, které si žalovaný v projednávané věci opatřil, nebyly dostatečně aktuální a detailní. Krajský soud měl opačný názor, který podpořil odkazem na zprávu UNHCR (Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky) ze dne 15. 1. 2015, tu však žalovaný v napadeném rozhodnutí nezmiňoval. Bez dostatečně aktuálních informací nemohl řádně posoudit, zda stěžovateli při návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma, protože tamější bezpečnostní situace je proměnlivá. Trvá na tom, že mu reálné nebezpečí hrozí.

[6] Konečně tvrdil, že se krajský soud vůbec nezabýval možnými důvody udělení humanitárního azylu, zejména s ohledem na jeho rodinnou situaci. Také žalovaný se k této otázce vyjádřil pouze zcela obecně a nepřezkoumatelně. Jeho odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, a ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011 – 36, nebyly příléhavé.

[7] Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i správní rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný považuje kasační stížnost za nepřijatelnou, neboť v projednávané věci nedošlo k zásadnímu pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Podklady správního rozhodnutí byly dostatečné, objektivní a aktuální, z nich vyvozené závěry konformní s ustálenou judikaturou. Zprávu UNHCR z 15. 1. 2015 ve správním spise doložil. Stěžovatel neupřesnil, které konkrétní důkazy či podklady v odůvodnění chybí a sám žádné nepředložil.

[9] K otázce humanitárního azylu zdůraznil, že na něj není právní nárok, a zopakoval typické důvody, pro které lze o této formě mezinárodní ochrany uvažovat. Domnívá se, že i v tomto ohledu bylo jeho rozhodnutí řádně podloženo a odůvodněno. Důvody hodné zvláštního zřetele nezjistil.

[10] Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, pokud ji neshledá nepřijatelnou.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

[12] Ve věcech mezinárodní ochrany se v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* vyložil.

[13] V projednávané věci přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal. K žádnému pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, nedošlo a závěry

pokračování

žalovaného a krajského jsou v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[14] Předně se zabýval námitkou, že ustanovený zástupce stěžovatele neměl dostatečný prostor k seznámení se s věcí (správním spisem) ve lhůtě k doplnění žaloby a krajský soud jej měl k odstranění vad žaloby vyzvat znovu poté, co mu byl správní spis předložen. Názoru stěžovatele nepřisvědčil, neboť krajský soud postupoval standardně a v souladu se zákonem.

[15] Stěžovatel podal v projednávané věci blanketní žalobu těsně před koncem lhůty. Podle § 32 odst. 1 zákona o azylu činí lhůta k podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany 15 dnů od doručení rozhodnutí, napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno 1. 4. 2015 a žalobu podal 14. 4. 2015. Podle § 71 odst. 2, věty třetí, s. ř. s. lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě k podání žaloby. K jejímu doplnění tedy skutečně zbýval pouze jeden den.

[16] Vzhledem k tomu, že stěžovatel společně s podáním žaloby požádal o ustanovení zástupce, v souladu s § 35 odst. 8, větou třetí, s. ř. s. tato lhůta neběžela až do právní moci rozhodnutí o této žádosti, tj. do právní moci usnesení krajského soudu ze dne 27. 4. 2015, č. j. 49 Az 49/2015 – 12, kterým byl stěžovateli ustanoven zástupce Mgr. et Bc. Filip Schmidt, LL.M. Stejným usnesením krajský soud zástupce stěžovatele podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzval, aby ve lhůtě jednoho dne od právní moci usnesení žalobu doplnil. Z výše uvedeného plyne, že lhůta byla stanovena v souladu se zákonem.

[17] Jakkoli může být pro právě ustanoveného advokáta obtížně realizovatelné, aby žalobu doplnil ve lhůtě pouhého jednoho dne, tato skutečnost nemůže mít na délku lhůty k doplnění žaloby vliv, jelikož se jedná o lhůtu, která je stanovena zákonem. Počet dní, který k doplnění žalobních bodů zbývá, se odvíjí od toho, v jaké fázi lhůty žalobce (zde stěžovatel) žalobu podá.

[18] Za popsaných okolností bylo pouze na zástupci, aby podnikl takové kroky, které by mu umožnily s věcí se řádně seznámit a učiněná zjištění promítnout do doplnění žaloby. Jako právní profesionál si musel být vědom, že tyto kroky je třeba učinit ve stanovené lhůtě, o čemž byl ostatně krajským soudem poučen. Pokud argumentoval tím, že žalovaný fakticky znemožňuje zástupcům žadatelů o azyl seznámit se s obsahem správního spisu, jeho tvrzení bylo zcela obecné a zůstalo v rovině spekulací.

[19] Žádné zákonné ustanovení pak neupravuje postup, dle kterého by měl krajský soud vyzývat k odstranění vad žaloby znovu poté, co mu byl předložen správní spis. Taková výzva byla navíc v projednávané věci pojmově vyloučena, neboť v době, kdy krajský soud správní spis obdržel, již nebylo jaké vady odstraňovat – zástupce stěžovatele žalobu řádně doplnil podáním ze dne 29. 4. 2015.

[20] Nejvyšší správní soud dále považuje za potřebné zmínit, že stěžovatel vůbec netvrdil, jak se ho měla časová tíseň zástupce dotknout. Žaloba byla ve lhůtě řádně doplněna a stěžovatel svoji argumentaci později nijak nedoplňoval a nerozhojňoval, a to ani poté, co se prokazatelně seznámil s obsahem správního spisu (zástupce stěžovatele dne 17. 7. 2015 nahlížel do soudního spisu a v té době již byl správní spis připojen, viz č. l. 29 a 34 spisu krajského soudu). Nikdy neuvedl, jakou konkrétní argumentaci nemohl uplatnit a jak se to mělo dotknout jeho hmotněprávního postavení. Jinými slovy ani v kasační stížnosti netvrdil, v čem měl spočívat význam vytýkaného pochybení a jak svědčí pro přijatelnost kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud ji z výše uvedených důvodů neshledal.

[21] Následně přistoupil k námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a napadeného rozsudku z důvodu nedostatečného vypořádání otázky humanitárního azylu z rodinných důvodů. Ani v tomto ohledu stěžovateli nepřisvědčil, neboť ověřil, že jak žalovaný správní orgán, tak krajský soud věnovaly této otázce dostatečnou pozornost.

[22] Krajský soud správně vycházel z toho, že je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv; míra volnosti jeho uvážení je limitována pouze zákazem libovůle. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srovnej setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, nebo ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v těchto intencích, jeho odůvodnění vyhodnotil jako dostatečné a své úvahy srozumitelně a logicky vylíčil. Rozsudek je proto přezkoumatelný.

[23] Nejvyšší správní soud považuje shodně jako on odůvodnění žalovaného za zcela dostačující. Možným udělením humanitárního azylu se zabýval na str. 4 v odst. 6 až 8, vzal v potaz veškeré skutečnosti, které v řízení vyšly najevo, a své související úvahy přezkoumatelně zdůvodnil. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v řízení netvrdil žádné okolnosti, které by bylo možné hodnotit jako důvody hodné zvláštního zřetele (jeho žádost byla vedena především snahou o legalizaci pobytu, přítomnost bratra byla zmíněna pouze v této souvislosti a jejich styk ostatně nebyl nijak častý ani podstatný), tento fakt v odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoduše konstatoval. Výslovně také zmínil, že za relevantní důvod nelze v projednávané věci považovat případnou existenci rodinných vazeb na území České republiky a přílehař odkázal na judikaturu, která se týkala významu rodinných vazeb pro možné udělení humanitárního azylu. Proti těmto závěrům žalovaného stěžovatel žádnou konkrétnější argumentací nebrojil, s ohledem na výše uvedené jim tedy není co vytknout.

[24] Konečně Nejvyšší správní soud přistoupil k námitkám souvisejícím s bezpečnostní situací na Ukrajině. Na prvním místě se zabýval tvrzením o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, respektive že žalovaný vycházel z neaktuálních a nedostatečných zpráv o zemi původu. Byť části tvrzení stěžovatele přisvědčil, nedospěl k závěru, že by mohla svědčit o zásadních pochybeních s potenciálním dopadem do jeho hmotněprávního postavení.

[25] Žalovaný vycházel v projednávané věci ze zpráv o zemi původu citovaných na str. 2 odst. 5 a str. 5 odst. 1 napadeného rozhodnutí, konkrétně se jednalo o zprávu mezinárodní organizace Amnesty International „Trest smrti“ z března 2014, zprávu zvláštní pozorovací mise OBSE na Ukrajině ze dne 23. 4. 2014, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky o posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině ze dne 1. 7. 2014, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 4. 2014, č. j. 98524/2014-LPTP, o aktuální bezpečnostní, politické a ekonomické situaci na Ukrajině, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 29. 5. 2014, č. j. 98525/2014-LPTP, o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014-LPTP, o politické situaci na Ukrajině, možnosti přestěhování se v rámci Ukrajiny a dalších tématech, a nedatovaný výpis z Infobanky ČTK, jehož poslední zpráva je ze dne 14. 1. 2015.

[26] Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného je ze dne 23. 3. 2015, lze stěžovateli přisvědčit v tom, že většina použitých informací o zemi původu nepochází z doby bezprostředně předcházející jeho vydání. Pravdu má také v tom, že Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 15. 1. 2015, na kterou v napadeném rozsudku odkazoval krajský soud,

pokračování

žalovaný ve svém rozhodnutí nezmínil a nelze tak bez dalšího dovozovat, že z ní při posouzení stěžovatelovy žádosti vycházel. Přesto Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť stěžovatel ani v těchto souvislostech nijak konkrétně nepopisuje, jaká újma mu měla být vytýkanými pochybeními způsobena.

[27] Aktuálnost informací o zemi původu je třeba vždy posuzovat s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti. V projednávané věci se jednalo o zprávy pořízené mezi dubnem 2014 a lednem 2015, tedy v době dvou až jedenácti měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí. Takto staré zprávy nelze bez dalšího považovat za nedostatečně aktuální. Podstatné dále je, že žalovaný evidentně neměl důvod domnívat se, že by se situace v místě stěžovatelova bydliště změnila způsobem, pro který by bylo třeba zjištěné informace aktualizovat. Skutečnosti, které by o takové změně svědčily, neprezentoval ani stěžovatel. Jeho námitky v žalobě nereflktuje odůvodnění žalovaného. Argumentoval pouze obecně k povaze ozbrojeného střetu na Ukrajině, aniž by reagoval na stěžejní skutkové zjištění, že v místě jeho bydliště se tento střet neodehrává. Ani v kasační stížnosti neuvedl, k jakým konkrétním změnám mělo v místě jeho původu dojít, nepopsal, proč jsou použité informace neaktuální, a nespécifikoval konkrétní dopad do svého hmotněprávního postavení. Ani tato argumentace proto k přijatelnosti kasační stížnosti nevede.

[28] Věcnému posouzení týkajícímu se ozbrojeného konfliktu na Ukrajině nemá Nejvyšší správní soud co vytknout. Otázku relevance ozbrojeného konfliktu pro udělení mezinárodní ochrany ve své judikatuře opakovaně řešil (viz zejména rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS), stejně jako bezpečnostní situaci na Ukrajině (viz např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, či ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, a mnohá další). Na odůvodnění citovaných rozhodnutí na tomto místě odkazuje a ve vztahu k projednávané věci pouze dodává, že stěžovatel pochází ze Lvovské oblasti na západě Ukrajiny, která nebyla vojenskými událostmi nijak významněji zasažena. Nelze proto dovozovat, že by zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele, proto jeho kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[30] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[31] Krajský soud stěžovateli usnesením ze dne 27. 4. 2015, č. j. 49 Az 49/2015 – 12, ustanovil jako zástupce advokáta Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL.M. Podle § 35 odst. 8, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Mgr. et Bc. Filip Schmidt, LL.M., tedy zastupoval stěžovatele i v tomto řízení.

[32] Podle § 35 odst. 8, věty první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé spočívající v podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za tento úkon právní služby náleží advokátovi odměna ve výši

3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy advokátovi náleží částka 3 400 Kč, která se dále zvyšuje o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 714 Kč. Advokátovi tedy náleží odměna ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu